

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ»

ΑΝΑΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
κ. Ι. Ν. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

*ΕΙΣ ΕΠΙΤΙΜΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ
ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ»*

ΑΝΑΤΥΠΟ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ», τόμ. ΚΒ' (1980), σσ. 161-168

ΑΘΗΝΑΙ 1980

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ»

ΑΝΑΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
κ. Ι. Ν. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

*ΕΙΣ ΕΠΙΤΙΜΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ
ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ»*

ΑΝΑΤΥΠΟ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ», τόμ. ΚΒ' (1980), σσ. 161-168

ΑΘΗΝΑΙ 1980

ΑΝΑΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
κ. Ι. Ν. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΙΣ ΕΠΙΤΙΜΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ
ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ»

Τιμητική έκδήλωσις
Παρασκευή 9 Μαΐου 1980

Προσφώνησις ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου καθηγητοῦ κ. Γ. Κονιδάρη.

Ἄγαπητέ παλαιέ μας Πρόεδρε,

Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, διότι, ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐφορείας καὶ τοῦ Συλλόγου, δύναμαι σήμερα νὰ ἀρχίσω τὴν τιμητικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ «Παρνασσού» πρὸς ἓνα ἀπὸ τὰ διαπρεπέστατα μέλη του καὶ διαπρεπῆ Πρόεδρον, ὁ ὁποῖος ἐτίμησε τὸν «Παρνασσόν». Δὲν θὰ ἐξάρω τὸ ἐπιστημονικόν του ἔργον, διότι αὐτὸ εἶναι πασίγνωστο. Ἡ θέσις του εἰς τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι ἐδραία, διότι στηρίζεται ὄχι μόνον εἰς τὴν κριτικὴν τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ ὕλικού, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν παρατηρητικότητα, ἣ ὁποία μοῦ ἐνθουμίζει τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος.

Θέλω νὰ ἐξάρω πρῶτον ὅτι ἡ προσφορά τοῦ ἀγαπητοῦ συναδέλφου ἐπὶ καθηγεσίᾳ καὶ Προέδρου τοῦ «Παρνασσού» ὑπῆρξε μεγάλη εἰς μίαν κρίσιμον ὥραν. Ἄλλωστε σήμερα τιμᾶται ὁ Πρόεδρος τοῦ «Παρνασσού», ὁ ὁποῖος ἐπὶ μίαν δεκαετίαν προσέφερεν ἀνιδιοτελῶς τὰς ὑπηρεσίας του. Εἰς μίαν κρίσιμον ὥραν, ὅταν καὶ ἐγὼ εἶχα ἐξουθενωθῆ, ἤλθε ἐδῶ καὶ μετὴν βοήθειαν ὄλων τῶν καλῶν καὶ ἐκλεκτῶν μελῶν τοῦ «Παρνασσού», οἱ ὅποιοι συνδέονται μετὴν λαμπρὰν ἱστορικὴν παράδοσιν τοῦ «Συλλόγου», κατάρθωσε νὰ ὑπερικήσῃ τὰς δυσχερείας τῆς ὥρας ἐκείνης, ἣ ὁποία ἦτο καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα μαῦρη καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τοῦ «Παρνασσού», νὰ τὸ συνεχίσῃ. Ἡ προσφορά, λοιπόν, αὐτῆ τοῦ 1969 εἶναι βαρυσήμαντη καὶ καταγράφεται εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ ἀγαπητοῦ μας κ. Θεοδωρακοπούλου.

Δεύτερον, θέλω νὰ εἶπω ὅτι ἡ παραίτησις του, προελθοῦσα ἀπὸ ἐξαιρετικὴν εὐθιξίαν, ἔφερε ἐμένα εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε,

καθότι αἰσθάνομαι τὸ καθῆκον, νὰ ἐξάρω τὴν βοήθειαν τὴν ὁποίαν παρέσχε, διὰ νὰ συνεχισθῇ ἡ παράδοσις τοῦ Συλλόγου. Ἄλλὰ θὰ διέπραττα σφάλμα, ἔὰν δὲν ἔλεγα μερικά πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν εἰς τὴν πνευματικὴν παρουσίαν καὶ τὴν πνευματικὴν προσφορὰν. Τὰ δύο αὐτὰ, βέβαια, στοιχεῖα συνδέονται ἀπολύτως μεταξύ τους. Ὁ Ἰωάννης Θεοδωρακόπουλος ἔχει μίαν παρουσίαν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔχει μίαν πνευματικὴν προσφορὰν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἰδιαιτέρως θέλω νὰ ἐξάρω δύο σημεῖα, τὰ ὁποῖα μὲ συνδέουν μὲ τὸν Ἰωάννην Θεοδωρακόπουλον. Ἐκεῖνος εἶναι μύστης τῆς Φιλοσοφίας, ἐγὼ εἶμαι λάτρης καὶ ἀγαπῶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὰ φοιτητικὰ χρόνια, ὅταν ἐσπουδαῖα εἰς τὸ Βερολῖνον, εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν, τὴν Φιλοσοφίαν τῆς Ἱστορίας καὶ τὴν Φιλοσοφίαν τοῦ Πολιτισμοῦ. Εἶναι δύο σπουδαῖοι νεώτεροι κλάδοι — ὁ πρῶτος συνδέεται μὲ τὸν Vico — καὶ ἔχουν μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Μία σειρά ἀπὸ μελέτες, οἱ ὁποῖες ἔχουν πραγματικῶς διαύγειαν, μᾶς δίδουν ἀκριβῶς σήμερα, εἰς τὰς κρίσιμους στιγμὰς τὰς ὁποίας περνᾷ ἡ Ἑλλάς, γραμμὰς διὰ τὸ μέλλον. «Ἡ θέσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον», «Τὸ 21 καὶ ἡ σύγχρονος ζωὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ» καὶ μία σειρά ἀπὸ μελέτας, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὴν παιδαγωγικὴν καὶ τοὺς νέους, ποὺ εἶναι γραμμένες ἐλεύθερα, μὲ μίαν παρατηρητικότητα καὶ μίαν βαθεῖαν γνῶσιν τῆς Ἱστορίας. Διότι πιστεύω ὅτι ἡ Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας εἶναι τόσον καλὴ καὶ χρήσιμος, ὅσον ἐδράζεται βαθύτερον εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ ὕλικου, εἰς τὴν Ἱστορίαν, δηλαδή, τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ ὁ Ἰωάννης Θεοδωρακόπουλος ἔχει τὸ προνόμιον νὰ γνωρίζῃ καλὰ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ νὰ συνδέεται ἐπίσης καὶ μὲ τὰ κλασσικὰ γράμματα. Εἶχαμε τὴν εὐτυχίαν καὶ οἱ δύο νὰ εὑρεθῶμεν εἰς τὸ καλύτερον, ἢ τοῦλάχιστον ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα σχολεῖα κλασσικῆς καὶ χριστιανικῆς μορφώσεως, τὴν Ριζάρειον Σχολὴν καὶ εἰς τὸ ἄριστον περιβάλλον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἤμποροῦμεν νὰ λησμονήσωμεν, συνεδέθημεν καὶ πλησίον διαπρεπῶν διδασκάλων, τινὲς τῶν ὁποίων ἦσαν Πανεπιστημιακοί, καί, ὑπὸ τὴν αἰγίδα ἑνὸς διαπρεποῦς ἱστορικοῦ διδασκάλου μου καὶ προκατόχου μου, τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, νὰ ζήσωμεν τὴν ἱστορίαν καὶ τὰ προβλήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς κλασσικῆς Φιλολογίας, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεοδωρακόπουλος ἔχει περὶ τὸ πρέπον, διὰ τὴν θέσιν τῆς Παιδείας. Διότι πολὺ ὀρθῶς ἔχει συνδέσει τὴν παρουσίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὸν κόσμον μὲ τὴν οἰκουμενικὴν ἀκτινοβολίαν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὸ πρέπον σημεῖον καὶ τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἐτόνισε τὸ '71 στὴν Λευκωσία. Αὐτὴ ἡ παρουσία συνδέεται μὲ τὴν Παιδείαν, Παιδεία δὲ χωρὶς τὴν κλασσικὴν μόρφωσιν δὲν νοεῖται εἰς τὸν νεώτερον Ἑλληνισμόν. Ἡ πνευματικὴ λοιπὸν παρουσία καὶ ἡ πνευματικὴ

προσφορά, ἡ ὁποία ἀπευθύνεται βέβαια εἰς τὴν παιδαγωγικὴν καὶ εἰς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς νέους, εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε δι' αὐτὰ τὰ σημεῖα, τὰ ὁποία ἀπλῶς θίγω σήμερα, θὰ ἤξιζε νὰ γραφῆ εἰδικὴ μελέτη. Διότι ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ «Παρνασσού» ἠπῆρξε διδάσκαλος καὶ διὰ τὴν ἑλληνικὴν Πολιτείαν, ἡ ὁποία δὲν φαίνεται πάντοτε νὰ ἔχη πλήρη γνώσιν οὔτε τοῦ παρόντος οὔτε τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τὸ μέλλον. Εἶμαι λοιπὸν πολὺ εὐτυχής, διότι σήμερα ἠμπορῶ νὰ σᾶς ἀναγνώσω τὸ ψήφισμα καὶ νὰ ἐπιδῶσω κατόπιν, τὸ ὁποῖον ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος «Παρνασσός» ἔκαμε διὰ τὸν ἀγαπητὸν κ. Ἰωάννην Θεοδωρακόπουλον.

Ἐπιτιμίου Προέδρου

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἐπιτιμίου Προέδρου

Προεδρεύοντος ἐν τῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ «Παρνασσός», Γερασίμου Ἰω. Κονιδάρη, Γραμματεύοντος δὲ Γεωργίου Κ. Πουρναροπούλου, ἔδοξεν ὁμοθυμῶς τῷ Συλλόγῳ

ΙΩΑΝΝΗΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΝ

ἄνδρα διαπρεπή, τὴν ὄλην Φιλοσοφίαν καὶ τὴν Φιλοσοφίαν τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ μετὰ λαμπρῶν ἐπιδόσεων καλλιτεροῦντα καὶ ἐπὶ δεκαετίαν προεδρεύσαντα τοῦ Συλλόγου «Παρνασσός», ἐπαινέσαι τε δημοσίᾳ καὶ Πρόεδρον Ἐπιτιμίου ἀναδειξαι, τὸ δὲ ψήφισμα τότε ἀναγράψαι καὶ τὸν Πρόεδρον ἀντειπόντα ἐπιδοῦναι αὐτῷ καθ' ἃ τῷ Συλλόγῳ δέδοκται.

Ἐγένετο Ἀθήνησι Μαρτίου δωδεκάτῃ, ἔτει ὀγδοηκοστῷ καὶ ἑνακοσιοστῷ καὶ χιλιοστῷ.

Ἐπιτιμίου Προέδρος
Γεράσιμος Ἰω. Κονιδάρης

Ἐπιτιμίου Γραμματεὺς
Γεώργιος Κ. Πουρναρόπουλος

Χαίρω λοιπὸν, διότι δύναμαι σήμερα νὰ ἐπιδῶσω αὐτὸ τὸ ψήφισμα εἰς τὸν πρῶτον ἐπιτιμίου Πρόεδρον τοῦ «Συλλόγου», τὸν ὁποῖον θὰ παρακαλέσω, ἐκ τῆς ἀκενῶτου πηγῆς τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀγάπης του, νὰ λάβῃ τὸν λόγον καὶ νὰ μᾶς εἴπῃ ὅ,τι νομίζει ὅτι εἶναι κατάλληλον.

Ἐπιτιμίου κ. Ι. Ν. Θεοδωρακόπουλος εἶπε :

Κύριε Πρόεδρε, ἀγαπητοὶ Κύριοι τῆς Ἐφορείας τοῦ «Παρνασσού» καὶ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ «Παρνασσού»,

Μὲ πολλὴν συγκίνησιν ἄκουσα ὅσα εἶπατε ἀναφερόμενα εἰς τὸ πρόσωπόν μου καὶ εἰς τὴν δρᾶσίν μου ὡς Προέδρου εἰς τὸν γεραρὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον «Παρνασσός».

Ἐν πρώτοις θέλω ἀπὸ καρδίας νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, διὰ τὴν μεγάλην

τιμὴν, ποὺ ἀπεφασίσσατε ὡς Ἐφορεία τοῦ «Παρνασσοῦ» νὰ μοῦ ἀπονεμίσετε. Νομίζω ὅτι ἡ τιμὴ ὅτι ὑπῆρξα δέκα χρόνια Πρόεδρος τοῦ «Παρνασσοῦ», κύριε Πρόεδρε, εἶναι ἀρκετὴ δι' ἐμέ, ἀλλ', ἐφ' ὅσον εἰς ὑμᾶς ἄλλως ἔδοξεν, ἀποδέχομαι τὴν πρόσθετον τιμὴν καὶ εὐχαριστῶ βαθύτατα.

Εἶπατε ὅτι ἀνέλαβα τὴν εὐθύνην τοῦ «Παρνασσοῦ» εἰς μίαν κρίσιμον περίοδον. Πράγματι, ἡ περίοδος ἦταν κρίσιμος δι' ὅλο τὸ ἔθνος. Ἦλθα εἰς τὸν «Παρνασσόν» ἀφοῦ μὲ παρεκάλεσαν ἐπιμόνωσ καὶ ἐπανειλημμένωσ ἀξιότιμα καὶ εἰς ἐμὲ πολὺ σεβαστὰ πρόσωπα τοῦ «Παρνασσοῦ» νὰ ἀναλάβω αὐτὸν τὸν ἀγῶνα. Ἀπέκρουσα δὶς, ἀλλὰ κατὰ τὴν τρίτην ἐπίσκεψιν τῶν φίλων αὐτῶν εἰς τὸ σπίτι μου, ὅταν ἕνας πολὺ ἐνδοξος στρατηγὸς μοῦ εἶπε «ὥστε ἀδιαφορεῖτε γιὰ τὸν «Παρνασσόν», εἶπα «στρατηγέ μου, μὲ συγχωρεῖτε· ἐφ' ὅσον θὰ τεθῆ ἔτσι τὸ θέμα, θὰ ἔλθω γιὰ νὰ βοηθήσω τὸ Ἴδρυμα». Ἔτσι καὶ ἔγινε καὶ δὲν θὰ ἐνδιατρίψω περισσότερον εἰς τὸ γεγονός ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, ὅπως ἀναφέρατε, εἶναι σημαντικώτατον γεγονός γιὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ «Παρνασσοῦ». Θέλω μόνον νὰ εἶπω ὅτι εἶναι ἡ μόνη ἐκλογή, ἡ ὁποία ἔγινε κατὰ τὴν περίοδον τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶτος ἐν Ἑλλάδι, ἡ μόνη ἐκλογή ἐλευθέρα, ποὺ ἔγινε εἰς τὸν «Παρνασσόν» τότε. Ὁ Σύλλογος πρᾶγματι ἀπέδειξε ὅτι πιστεύει εἰς τίς ἀξίες τίς ὁποῖες ἐν γένει θεραπεύει καὶ ἔτσι ἀνεδείχθη τότε ἡ πρώτη Ἐφορεία τοῦ «Παρνασσοῦ», διὰ τὴν ὁποίαν εἶμαι πρᾶγματι ὑπερήφανος. Βέβαια, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μνημονεύσω τὰ ὀνόματα τῶν φίλων μου τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἀλλὰ εἶναι γνωστὰ, πολὺ γνωστὰ, εἶναι συνάδελφοι, εἶναι ἐν γένει ἀξιόλογοι ἐπιστήμονες, ἐξαιρέτοι ἄνδρες. Ἡ Ἐφορεία λοιπὸν ἐκεῖνη ἐξελέγη, ὅπως εἶπα, μὲ συντριπτικὴν πλειοψηφίαν ἀπέναντι εἰς τὸ ἀντίθετον ψηφοδέλτιον καὶ ἄρχισε τὸ ἔργον της. Τὸ ἤσκησε κατὰ τὴν πρώτην τριετίαν, ὄχι χωρὶς πολλὰ ἐμπόδια, ἀλλὰ τὰ ξεπέρασε τὰ ἐμπόδια αὐτὰ καὶ ἔπειτα ἐξελέγη ἐκ νέου ἄλλην τριετίαν καὶ πάλι γιὰ τρίτην φοράν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι τὰ μέλη τοῦ «Παρνασσοῦ» — ἐδῶ θέλω νὰ ρίξω τὸν τόνον, κύριε πρόεδρε — κατὰ πλειοψηφίαν τοῦλάχιστον, εἶχαν ἀπόλυτον συνειδήσιν περὶ τοῦ τί ἤθελαν καὶ τοῦτο εἶναι ἕνα μεγάλο γεγονός, κύριε Πρόεδρε, καὶ τοῦτο πρέπει νὰ ἐκτιμηθῆ ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν τοῦ Συλλόγου, ὅταν θὰ ἔλθῃ νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν τῆς χαλεπῆς αὐτῆς ἐποχῆς, ὅτι κατὰ πλειοψηφίαν ὁ Σύλλογος ἐκράτησε, κρατήθηκε πιστὸς στίς ἀξίες ποὺ πρεσβεύει καὶ στεγάζει ὁ «Παρνασσός». Αὐτὸ ἔχει σημασία, μεγάλη σημασία, διότι ἀκριβῶς, τί μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ, ἐὰν δὲν ἔχῃ τὴν γνώμη τῶν ἄλλων; τίποτα. Γι' αὐτό, κύριε Πρόεδρε, βεβαίως διεκόνησα ἐπὶ μίαν δεκαετίαν ἐδῶ, ἀλλὰ ἡ συμβολὴ τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων εἰς τὴν Ἐφορείαν, γιὰ μένα εἶναι ἀνεκτίμητη καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ξεχωρίσω τὸν ἑαυτὸν μου ἀπὸ τοὺς φίλους μου. Βεβαίως, τὰ προβλήματα ἦταν μεγάλα, σκληρὰ καὶ ἔγιναν σκληρότερα, ἐπειδὴ καὶ ἡ περίοδος ἦτο δύσκολη καὶ προσπαθήσαμε νὰ ἀντιμετωπίσωμε ὅλα γενικῶς τὰ προβλήματα, τοῦλάχιστον

στον τὰ μεγάλα, νὰ τὰ ἀντιμετωπίσωμε μὲ θάρρος καὶ μὲ συνέπεια, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπράξαμεν. Πῶς τὸ κατωρθώσαμεν, αὐτὸ θὰ τὸ κρίνουν οἱ ἄλλοι.

Κύριε Πρόεδρε, εἶπατε πολλὰ ἐπίσης καὶ διὰ τὴν συμβολὴν μου εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ τόπου καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γι' αὐτὰ ποῦ εἶπατε. Χαίρω διότι εἰς ὄλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶπατε ἐπισημάνατε κάτι τὸ ὁποῖον γιὰ μένα ἔχει πρωταρχικὴν σημασίαν. Ἐπισημάνατε τὴν σχέσιν μου μὲ τὴν νεότητα. Διότι νομίζω ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ κεντρικώτερον σημεῖον, ἂν θέλετε, ὅλης μου τῆς σταδιοδρομίας. Ἡ συνεχὴς ἐπαφὴ μὲ τὴ νεότητα. Καὶ τοῦτο, γιατί εἶναι αὐτονόητον ὅτι μόνον μὲ τοὺς νέους μπορεῖ κανεὶς νὰ συμβάλῃ καὶ νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀλλαγὴν ὀρισμένων πραγμάτων. Οἱ δεσμοὶ μου μὲ τὴν νεότητα ἦταν πάντοτε στενοί, στενότεροι καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐπταετίας, διότι, ὅπως γνωρίζετε κι ἐσεῖς καὶ ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ «Παρνασσοῦ», ἐδῶ ἀκριβῶς ἔκαμα τὴν πρώτη μου ὁμιλίαν γιὰ τὴν νεότητα εἰς τὰ '69, μὲ θέμα «Τὰ προβλήματα τῆς νέας γενεᾶς». Ἡ αἴθουσα ἦταν κατάμεστη, ἡ ἐποχὴ ἦταν πάρα πολὺ δύσκολη καὶ τότε ἀκριβῶς, ὅπως καὶ τὸ κείμενον ἀποδεικνύει, ἐλέγχθησαν μὲ θάρρος ὄλα τὰ πράγματα ποῦ ἀφοροῦσαν τὴν νεότητα. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἀκριβῶς καὶ ἓνας μου λόγος, ὅπου λέγω «προσέξατε νὰ μὴ θυσιάσετε ποτέ, γιὰ καμμία εὐδαιμονία ποῦ σᾶς ὑπόσχονται, τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου». Ἐδῶ ἐπίσης ἐλέγχθησαν καὶ ἄλλοι λόγοι, ποῦ πάλι ἀναφέρονται εἰς τὴν νεότητα. Ὅπως γνωρίζετε, αὐτὰ ἔχουν δημοσιευθῆ εἰς τὸ περιοδικὸν «Παρνασσός», ἓνα ὄργανον, κύριε Πρόεδρε, γιὰ τὸ ὁποῖον προσεπάθησα, ὅσο μοῦ ἦτο δυνατόν, μαζί μὲ τὴν βοήθεια τῶν φίλων μου — εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ πρέπει νὰ κάνω μίαν ἐξαίρεσιν· θέλω νὰ πῶ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀγαπητοῦ μου συναδέλφου Ζώρα, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκριβῶς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ περιοδικοῦ — ὥστε τὸ περιοδικὸ ἀνέζησε καὶ ἀναγεννήθηκε κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν, ἡ ὁποία, ὅπως εἶπαμε, ἦτο χαλεπὴ καὶ δύσκολη. Ἀλλά, κύριε Πρόεδρε, ἀρκετὰ γιὰ τὸ παρελθόν καὶ νομίζω πολλὰ ἐλέγχθησαν. Ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Συλλόγου, ὅπως μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους μας. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ θέλω πρῶτα, κύριε Πρόεδρε, νὰ σᾶς εὐχηθῶ, νὰ εὐχηθῶ σὲ σᾶς καὶ τὰ ἀξιοτίμα μέλη τῆς Ἐφορείας, καρποφόρον ἐργασίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας σας, καρποφόρον εἰς βάθος, διότι τὸ παρὸν εἶναι σκληρότερον ἀπὸ τὸ παρελθόν, τὸ ὁποῖον ἐμνημονεύσαμεν. Εἶναι πολὺ σκληρότερον ἀπὸ τότε, ὅπως γνωρίζετε καλῶς. Ὁ Σύλλογος, λοιπόν, ἔχει μέγα ἔργον νὰ ἐπιτελέσῃ γιὰ τὸ παρὸν καί, ὡς παλαιότερος, ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε, καὶ μόνον, θέλω νὰ σᾶς παρακαλέσω καὶ νὰ σᾶς συστήσω νὰ ἐπιμείνητε εἰς τὴν προβολὴν τῶν βασικῶν ἀρχῶν τοῦ «Παρνασσοῦ», τώρα ἀκριβῶς ποῦ εἶναι σκληρότερα τὰ χρόνια καὶ νὰ ἐπιστρατεύσετε τὴν δύναμίν σας καὶ τὴν δύναμιν ὄλων τῶν φίλων τοῦ Συλλόγου, γιὰ νὰ προβάλῃ ὁ Σύλλογος τὸ μέγα θέμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἓνα. Ἡ ἐλευθερία τοῦ Ἑλληνι-

σμοῦ, τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος, ἡ ἀξιοπρέπεια τῶν Ἑλλήνων. Αὐτὸ εἶναι τὸ θέμα τοῦ «Παρνασοῦ», τὸ μέγα θέμα τῶν Ἑλλήνων. Τὰ ἄλλα θέματα, κύριε Πρόεδρε, ἀπαιτοῦν κόπον βεβαίως, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὰ ἀντιμετωπίσετε μὲ σύνεσιν καὶ μὲ σοφίαν, ἔχετε ἄλλωστε καὶ ἐμπειρίαν πολλήν καὶ μπορεῖτε νὰ τὰ ἀντιμετωπίσετε, πάντοτε μὲ τὴν βοήθειαν τῶν μελῶν τῆς Ἐφορείας. Διότι εἰς τὸν «Παρνασσὸν» δὲν εἶναι ἓνας, ὅπως ἴσως ἀλλοῦ. Ὅχι! εἶναι ἡ Ἐφορεία. Γι' αὐτὸ εἶναι ἡ Ἐφορεία ἀπὸ στελέχη σπουδαῖα, σημαντικά. Διότι εἶναι τὸ ἔργον τῆς Ἐφορείας μέγα. Ἡ προοπτικὴ πρὸς τὸ μέλλον, κύριε Πρόεδρε, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνοιχθῇ διὰ τὸν Σύλλογον ἀπὸ τὸ παρὸν καὶ ἀπὸ τὸ ἐνδοξον παρελθόν του. Οἱ καιροί, ὅπως σᾶς εἶπα, εἶναι σκληροί. Ὑπάρχει μία ψευδαίσθησις, ἡ ὁποία καὶ ἀπατᾷ ἴσως ὄλους μας, μία ψευδαίσθησις τῆς εὐδαιμονίας. Καὶ πράγματι, ὑπάρχει μία ὑλικὴ ἀνεσις σήμερον εἰς τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ κάτω ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀνεσιν καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ψευδαίσθησιν τῆς εὐδαιμονίας ὑπάρχουν τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὰ ὁποῖα, ἀκριβῶς, ἐκεῖνα θὰ κρίνουν τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐφ' ὅσον τὰ ἀντιμετωπίσωμε. Ἄλλως, τὰ πράγματα θὰ εἶναι πολὺ-πολὺ δύσκολα. Πάρα πολὺ δύσκολα.

Κύριε Πρόεδρε, θέλω τελικῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, διότι ἐμνημονεύσατε μιὰ σχέση πού ἔχομε καὶ οἱ δύο μὲ ἓνα ἄλλο ἐνδοξο Ἴδρυμα, τὴν Ριζάρειο Σχολήν. Εἶναι ἐξ ἴσου ἐνδοξο, ὅπως καὶ ὁ «Παρνασσός». Θὰ ἔλεγα ὅτι δὲν ἠθελήσατε νὰ τὸ πῆτε, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ πῶ ἐγώ.

Εἰς τὴν Ριζάρειον Σχολήν, λοιπόν, ὅπως ἐνθυμοῦμαι, ἐδώσαμε ἐξετάσεις καὶ εἰσήλαθμεν δεκαεξί. Καὶ ἐμνημόνευσε, ἀγαπητὲ φίλε, τὸν φίλτατόν μου συμμαθητὴν, τὸν Βασιλείον Βέλλαν, μιὰ δόξαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ συγχρόνως ἓνα ἐξαιρετὸν ἄνθρωπον, φίλον, ἐπιστήμονα κορυφαῖον. Καὶ σὲ εὐχαριστῶ πάρα πολὺ, γι' αὐτὴν τὴν ἀναφορὰ πού ἔκαμες πρὸς τὴν μεγάλη αὐτὴ μορφή.

Ἐνθυμοῦμαι αὐτὴ τὴν στιγμή, πόσες φορὲς ἐκαθήσαμε εἰς τὸν ἐξώστην αὐτὸν ὡς μαθηταὶ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, γιὰ νὰ ἀκούσωμε ἐδῶ σπουδαίους ἀνθρώπους! Πόσες φορὲς δὲν ἤλαθμε ἀπὸ τὴν Σχολήν, συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς δασκάλους μας καὶ παρακολουθήσαμε τίς σπουδαῖες τότε ἐκδηλώσεις τοῦ «Παρνασοῦ».

Εὐχομαι ἀπὸ βάθους ψυχῆς ὁ Σύλλογος νὰ συνεχίσῃ τὴν λαμπρὰν ἱστορίαν του καὶ ἐπὶ τῆς νέας Ἐφορείας. Σᾶς εὐχαριστῶ.

Ὁ Πρόεδρος κ. Γ. Κονιδάρης δευτερολογῶν εἶπε τὰ ἑξῆς :

Θέλω νὰ εὐχαριστήσω θερμῶς, ὄχι μόνον ὄλους ὑμᾶς, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τὸν ἀγαπητὸν Πρόεδρον κ. Θεοδωρακόπουλον διὰ τοὺς θερμοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους μοῦ ἀπήθυνε καὶ ἀπήθυνε καὶ πρὸς τὸν Σύλλογον. Καὶ ἄθελα ἤλθε ἡ μνήμη μου αὐτὴ τῆς στιγμῆς, ὄχι μόνο στὸ βῆμα αὐτὸ πού ἐρχόμεθα

συχνά, ὅπως λέγει ὁ ἀγαπητὸς συνάδελφος, ἀλλὰ ὅτι ἐδῶ ἐξησα, ἐγὼ τοῦ-
λάχιστον, τὴν παρουσίαν ἑνὸς μάρτυρος, τὸν ὁποῖον εἰσήγαγε, γιὰ νὰ ὀμι-
λήσῃ εἰς τὸν «Παρνασσόν», ὁ Μελέτιος ὁ μετὰ ταῦτα Οἰκουμενικὸς Πα-
τριάρχης, τοῦ Σμύρνης Χρυσοστόμου. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω αὐτὴν τὴν
ἡμέραν. Ἐπειτα, ἡ μνήμη μου ἔρχεται εἰς τὴν ὠραίαν χορωδίαν, εἰς τὴν
ὁποῖαν ὁ ἔχων μεταλλικὴν φωνὴν Ἰωάννης Θεοδωρακόπουλος ἦταν ἐξάρ-
χων. Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουν πολλοί, ἦτο ἐξάρχων. Ἐγὼ δὲν μπορούσα νὰ εἴ-
μαι ἐξάρχων, διότι δὲν εἶχα φωνὴν καλὴν. Ἦμουν τρίτη φωνή, ἀπλῶς εἰς
τὸν χορόν. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ἀκριβῶς τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν
Σχολήν, ἡ ὁποία ἐκδηλοῦται μέχρι σήμερα καὶ τὴν ὁποῖαν θὰ συνεχίσωμεν
μαζὶ ἀγωνιζόμενοι δι' αὐτὴν τὴν Σχολήν, τῆς ὁποίας οἱ σκοποὶ εἶναι μεγά-
λοι, ἀλλὰ δὲν ἐκπληρώθηκα εἰς ὃ μέτρον ἐσκέφθη ὁ Ριζάρης. Αὐτὸ εἶναι
εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας.

Καὶ γιὰ νὰ κλείσω τὴν ἀποψινὴ βραδυὰ, θὰ πῶ ὅτι ἡ διαφύλαξις τῆς
παραδόσεως τοῦ «Παρνασσού» καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ «Παρνασσού» διὰ
τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐξεδηλώθη ἤδη ἀπὸ τὶς πρῶτες
συνεδρίες τῆς νέας Ἐφορείας, ὅποτε ἐθέσαμεν τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπο-
τελέσῃ τὸ ἀντικείμενον καὶ συζητήσεων στρογγυλῆς τραπέζης ἐδῶ ἐπάνω
καὶ διαλέξεων, περὶ τῶν προϋποθέσεων ἐπιβιώσεως καὶ ἀκμῆς πνευματικῆς
καὶ ἠθικῆς τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ. Θὰ ἀγκαλιάσωμε ὅλα τὰ προβλήματα καὶ
θὰ γίνῃ τὸ βῆμα τοῦ «Παρνασσού» διακήρυξις ἀληθειῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι
πολύτιμοι διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Καὶ εἰς αὐτὸ
τὸ ἔργον ἀπεκδεχόμεθα τὴν βοήθειαν τοῦ Ἰωάννου Θεοδωρακοπούλου καὶ
τῶν μελῶν τῆς Ἐφορείας τῆς παλαιᾶς, ὅσοι δύνανται νὰ προσφέρουν. Διότι
νομίζω ὅτι—καὶ τὸ κατανοεῖ πλήρως ὁ ἀγαπητὸς μου παλαιὸς Πρόεδρος—
ὑπάρχει καὶ ἐφηρμοσμένη Ἱστορία. Δὲν εἶναι ἀπλῶς Ἱστορία τῆς Φιλοσοφί-
ας, ἀλλὰ ἐφηρμοσμένη Ἱστορία ἀπὸ τοὺς πρακτικὸς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι
κατανοοῦν τὰ προβλήματα, βλέπουν τὰς ἀτελείας, δύνανται νὰ ἐμβαθύνουν
εἰς τὰ αἷτια τῶν ἀποτυχιῶν καὶ ἀτυχιῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ νὰ εὑρουν μὲ
τὴν βοήθειαν ἐκείνων ποὺ διαθέτουν δυνάμιν πολιτικὴν, τὴν καλυτέραν
λύσιν διὰ τὸ μέλλον. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, διότι, ὄχι μόνον διὰ
τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἔχομε ἐτοιμάσει ἓνα ψήφισμα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν
ἴδρυσιν ἑνὸς παγκοσμίου Ὄργανισμοῦ διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, τοῦ ὁποίου τὰς
λεπτομερείας ἐπιφυλάσσομαι νὰ εἶπω, ὅταν θὰ γίνῃ μία συνέντευξις τύπου,
πιθανώτατα τὸν Ὀκτώβριον. Εἶναι ὅλα ἔτοιμα, διότι ἀγκαλιάζομε τὰ προ-
βλήματα, ὅπως τὰ ἀγκαλιάζει καὶ ὁ φιλόσοφος τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνι-
σμοῦ, ὁ Ἰωάννης Θεοδωρακόπουλος.

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ»,

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α

ΕΠΙΤΙΜΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

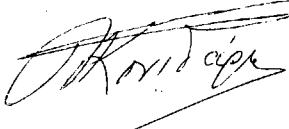
Προεδρεύοντος ἐν τῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ «Παρνασσός», Γερασίμου Ἰω. Κονιδάρη, Γραμματεύοντος δὲ Γεωργίου Κ. Πουρναροπούλου ἔδοξεν ὁμοθύμως τῷ Συλλόγῳ

ΙΩΑΝΝΗΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΝ

ἄνδρα διαπρεπῆ, τὴν ὄλην φιλοσοφίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν τῆς ἱστορίας τοῦ ἑλληνισμοῦ μετὰ λαμπρῶν ἐπιδόσεων καλλιεργούντα καὶ ἐπὶ δεκαετίαν προεδρεύσαντα τοῦ Συλλόγου «Παρνασσός», ἐπαινεῖσαι τε δημοσίᾳ καὶ Πρόεδρον Ἐπίτιμον ἀναδείξαι, τὸ δὲ ψήφισμα τὸδε ἀναγράψαι καὶ τὸν πρόεδρον ἀνειπόντα ἐπιδοῦναι αὐτῷ καθ' ἃ τῷ Συλλόγῳ δέδοκται.

Ἐγένετο Ἀθήνησι Μαρτίου δωδεκάτῃ, ἔτει ὀγδοηκοστῷ καὶ ἑνακοσιοστῷ καὶ χιλιοστῷ.

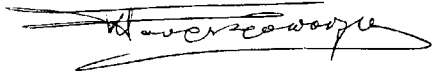
Ἵ Πρόεδρος

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΙΩ. ΚΟΝΙΔΑΡΗΣ

Ἵ Γενικός Γραμματεὺς

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ